

sení městského zastupitelstva. V souzeném případě nemůže býti řeč o tom, že vánoční remunerace, které žalovaná obec svým zaměstnancům vyplatila sice po dva roky, ale vždy teprve na jejich žádost a po každé na základě zvláštního usnesení obecního zastupitelstva, se staly trvalým opatřením požitkovým v obecním podniku a že žalobce mohl i pro příště počítati s výplatou remunerace jako se stálou částí svého služebního platu. Podle okolností tohoto případu jest míti za to, že vánoční remunerace žalobci vyplacená v letech 1930 a 1931 byla jen mimořádnou odměnou, povolenou na zvláštní žádost, závislou na usnesení zastupitelstva obce a omezenou na ten který rok. Žalobce neměl proto příčiny se domnívati, že mu žalovaná obec vyplacením vánoční remunerace po dva roky zvýšila o ni ujednaný služební plat.

Čís. 14303.

Ujednání zaměstnavatele se zaměstnancem o placení důchodové daně za něj vztahuje se i na n a p o t o m n í přirážky k důchodové dani, zavedené zákony ze dne 28. listopadu 1931, čís. 177 Sb. z. a n. a ze dne 15. července 1932, čís. 120 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1935, Rv I 2400/33.)

Oběžníkem ze dne 7. února 1929 zavázal se žalovaný platiti za své zaměstnance sociální dávky a daň důchodovou a také ji v následujících letech za ně platil, nesrážejí jí z platu zaměstnanců. Platebním rozkazem z 18. srpna 1932 byl žalobci, zaměstnanému u žalovaného do 30. září 1931, předepsán doplatek na dani důchodové (přirážka k dani důchodové) podle zákona ze dne 28. listopadu 1931 čís. 177 sb. z. a n. a zákona ze dne 15. července 1932 čís. 120 sb. z. a n., jež žalobce zaplatil. Žalobou domáhá se nyní na žaloveném, by mu zaplatil poměrnou její část podle doby, do které byl u něho zaměstnán, poukazuje na závazek žalovaného platiti zaň důchodovou daň. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Právní názor, že ujednání o placení důchodové daně žalovaným společenstvem se vztahuje i na přirážku k důchodové dani, jest správný. V § 6 zákona ze dne 28. listopadu 1931 čís. 177 sb. z. a n. bylo zcela jasně vysloveno, že přirážka zavedená řečeným zákonem jest součástí důchodové daně, a jen jako důsledek bylo stanoveno, že platí pro ni obdobně ustanovení zákona o přímých daních, platná pro daň důchodovou. Rovněž v důvodové zprávě k vládnímu návrhu řečeného zákona (Tisk. 1465, posl. sněmovna N. S. R. Č. S. 1931) jest k § 6 uvedeno, že z povahy věci plyne, že přirážka je akcesoriem hlavní daně, a z toho se dovozuje, že pro ni platí veškerá ustanovení, týkající se daně důchodové. Doslov zákona i důvodová zpráva svědčí tudíž pro to, že přirážku k důchodové dani jest pokládati za část důchodové daně nejen pro obor finančního práva, nýbrž i s hlediska práva občanského, zejména pokud jde o výklad smlouvy. Nezáleží na tom, že v době, kdy byla otázka pla-

cení důchodové daně řešena v představenstvu žalovaného společenstva a kdy byl vydán oběžník ze dne 7. února 1929, byla známa jen výše původní daně a nikoliv i přírážky. Doslov oběžníku, jímž bere žalované společenstvo na sebe placení důchodové daně, jest zcela všeobecný, neomezuje závazek žalovaného společenstva jen na důchodovu daň, jak byla ukládána v době vydání oběžníku, a mohl proto žalobce jako zaměstnanec počítati s tím, že mu přísluší nárok na mzdu nezkrácenou o daň důchodovou a že se závazek žalovaného společenstva vztahuje i na přírážky k důchodové dani, zavedené zákonem ze dne 28. listopadu 1931 čís. 177 sb. z. a n., pokud se týče zákonem ze dne 15. července 1932 čís. 120 sb. z. a n.

Čís. 14304.

Výklad »dolarové doložky«, pojaté do smlouvy nájemní.

Mezitimní určovací návrh, týkající se takovéto doložky, jest přípustný, měla-li rozhodnutím o něm býti rozřešena nejen otázka nároku na zaplacení nájemného pro spor, v němž byl návrh učiněn, nýbrž i pro budoucně splatné nájemné.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1935, Rv I 14/35.)

Žalobci domáhají se první žalobou zaplacení činže a náhrady za užívání přenechaného inventáře, splatných ke dni 31. října 1933, a to 8.335 Kč, a druhou žalobou zaplacení činže a náhrady za užívání přenechaného inventáře za první čtvrtletí 1934 ve výši 10.000 Kč. Oba spory byly spojeny ke společnému projednání podle § 187 odst. 1 c. ř. s. Pokud jde o prvou pohledávku, obmezili ji žalobci v řízení před prvním soudem na 1.583 Kč. Místnosti, z nichž nájem a úhrada za inventář je žalobami žádána, byly pronajaty žalovanému dne 10. října 1932 tehdejší vlastníci domu Ottilii K-ovou na 10 let, počínajíc 1. lednem 1932, s inventářem za 40.000 Kč ročně. Podle odstavce IX. nájemní smlouvy došlo zároveň k dohodě, podle níž — kdyby za trvání smlouvy nastala změna kursu československé koruny k dolaru podle stavu ze dne smlouvy a kdyby rozdíl v kursu činil nejméně 20% tehdejšího kursu — se má o tento rozdíl činže zvýšiti, pokud se týče snížiti. Opíraje se o toto ustanovení smlouvy namítl žalovaný, že nájemné vzhledem k poklesu kursu dolaru z 34 Kč na 21 Kč 50 h je značně nyní menší, takže druhá pohledávka o pokles ten zmenšená je jeho protipohledávkami úplně vyčepřána, první pohledávka pak z téhož důvodu nyní zmenšená po srážce na ni zaplacených 3.000 Kč činí jen 1.215 Kč. Tento dluh však žalovaný rovněž neuznal, namítaje, že vznikl jen chybou vyúčtování. Ohledně zažalovaných pohledávek za používání inventáře 1.666 Kč a 2.000 Kč namítl konečně nepřislusnost soudu, tvrdě, že jde o samostatné pohledávky, vzniklé ze zvláštní smlouvy od smlouvy nájemní odlišné. Za řízení před prvním soudem učinil konečně mezitimní určovací návrh za tím účelem, by bylo zjištěno, že má právo pro případ, že by kurs československé koruny vůči dolaru podle stavu smlouvy ze dne 10. října 1932 — t. j. 1 dolar se rovná 34 Kč — se změnil nejméně o 20%, totiž, že by dolar v poměru ke kursu československé koruny klesl o více než 20%, platiti